

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010852
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318010852.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.08.2020, v trestnej veci obžalovaného R. S. pre zločin § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona a iné, o odvolaniach okresného prokurátora a poškodeného E. J. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/148/2018 zo dňa 18.12.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie okresného prokurátora a poškodeného E. J. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/148/2018 zo dňa 18.12.2019 bol obžalovaný R. S., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom A. H. XXX, I. Q., uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 04.09.2018, krátko po tom, čo predtým popíjal v reštauračnej časti benzínového čerpadla v V. s E. J., ktorý bol pod vplyvom alkoholu, v čase okolo 22.30 hod. fyzicky napadol E. J., nar. XX.XX.XXXX, na prístupovej ceste miestnej komunikácie v blízkosti jeho súčasného pobytu, domu označenom súpisným číslom XXX v obci V.V., ktorý je zároveň súčasťou budovy prevádzkovateľa Slovenskej pošty v V. tak, že ho odzadu rukami do chrbta jedenkrát sotil, následkom čoho spadol dopredu na štrkovú cestu, v dôsledku čoho E. J. utrpel zranenie pohmoždenie tváre v oblasti čelovo-temennej vpravo s plošnou odreninou a otras mozgu ľahkého stupňa s dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 10 dní, a následne z ľavého náprsného vrecka košele mu odcudzil finančnú hotovosť najmenej v sume 50,- eur.

Za to mu okresný súd uložil:

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona, podľa § 46 Tr. zákona, trest odňatia slobody na 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona, súd výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu na 3 roky a zároveň v zmysle § 51 ods. 4 písm. c), e) Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť, ktorá je súčasťou probačného dohľadu spočívajúcu v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenému a nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V.V. XX, XXX XX V., vo výške 240,- eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaného zaplatiť poškodenému E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX V., náhradu škody vo výške 240,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal poškodeného E. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX V., so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na odvolanie, podal do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie okresný prokurátor v neprospech obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine a o treste. V následne podanom písomnom odôvodnení podaného odvolania poukazoval jednak na to, že okresný súd rešpektoval názor odvolacieho súdu, že aj ak nie sú v obžalobe uvádzané slovné spojenia, ktorými bola vyjadrená súvislosť spáchania trestného činu s vekom chránenej osoby, avšak by na hlavnom pojednávaní boli preukázané a zistené, súd by ich mal vyjadriť v okolnostiach skutkovej vety výroku o vine a prispôbiť tomu právnu kvalifikáciu a jednak na to, že rovnako ako v poradí v prvom svojom rozsudku konštatoval, že prípadná vedomosť obžalovaného o vyššom veku poškodeného nebola rozhodujúca pre rozhodnutie obžalovaného spáchať skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, pričom podľa okresného súdu bola skutočnosťou, ktorá sa vo významnej miere podieľala na rozhodnutí obžalovaného spáchať predmetný skutok, že poškodený bol pod silným vplyvom alkoholu, keď takto ho obžalovaný podľa vlastnej výpovede na hlavnom pojednávaní vnímal a potvrdil túto skutočnosť aj na skutku nezainteresovaný svedok H. F., ktorý uviedol, že poškodený bol v čase skutku opitý, a preto ho odprevádzali domov spolu so svedkom U., čo tento svedok potvrdil. Krajský súd v Prešove v uznesení sp. zn. 6Tos/1/2019 zo dňa 09.01.2019, ktorým bol obžalovaný prepustený z väzby na slobodu, uviedol, že sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby páchatel túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, s umocnením účinku trestného činu voči poškodenému alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie, páchatel spácha trestný čin, a zároveň odkazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/65/2013 zo dňa 03.12.2013 s tým, že z formulácie skutkovej vety je nutné aby vyplývalo, že spáchanie tohto činu bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného a bez uvedenia takýchto skutkových okolností nie je možné skutok za použitia tohto kvalifikačného momentu posúdiť a tak uvedenie len dátumu narodenia chránenej osoby nestačí. K tomu však okresný prokurátor poukázal na skutočnosť, že spomínaný rozsudok Najvyššieho súdu vychádzal z diametrálne odlišnej skutkovej situácie a jej právnej kvalifikácie, nakoľko v danej veci išlo o spáchanie pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3, písm. b) Tr. zákona a zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3, písm. a) Tr. zákona, kedy páchatel síce vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku, ale trestný čin nebol zameraný priamo proti poškodenému, išlo o vlámanie sa do domu poškodeného a odcudzenie alkoholu, pričom v danom čase sa poškodený ani v dome nenachádza, o čom páchatel mal vedomosť a preto v danom skutku absentovala akákoľvek súvislosť a motivačný faktor medzi konaním páchatela a vyšším vekom poškodeného. Nakoľko v tomto prípade poškodený nebol priamo účastný na skutku, a tak sa mu nemohol nijako brániť, jeho vek bol bezpredmetný.

K výhrade okresného súdu o tom, že je nepostačujúce označenie poškodeného len dátumom narodenia pre potreby priznania kvalifikačného znaku spáchania trestného činu na chránenej osobe v osobe vyššieho veku, okresný prokurátor oproti tomu poukazoval na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/88/2015 zo dňa 30.05.2008, podľa ktorého, hoci v skutkovej vete boli obsiahnuté len dátumy narodenia poškodených, tak v danej veci vymedzenie tohto zákonného znaku v skutkových vetách výrokovej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa považoval dovolací súd za postačujúce, pričom Najvyšší súd prejednával pokračovací obzvlášť závažný zločin lúpeže, teda obdobnú trestnú činnosť, aká bola predmetom tohto odvolacieho konania. Okresný prokurátor poukazoval na to, že v prejednávanom prípade išlo o skutok, ktorý bol zameraný a vykonaný priamo na poškodenom, kedy bolo namieste očakávať aktívny odpor poškodeného. Keďže obžalovaný použil násilie priamo proti poškodenému a keďže mal vedomosť o vyššom veku, musel si uvedomovať zníženú schopnosť poškodeného brániť sa v dôsledku vyššieho veku. Okresný prokurátor považoval za nemysliteľné, aby danú okolnosť pri páchaní skutku obžalovaný nezohľadnil, ak už nie v priamom úmysle spáchať trestný čin na danej osobe v súvislosti s jej vekom, tak aspoň v úmysle nepriamom, v rovine uzrokovania, že poškodený bol osobou vyššieho veku, a teda, že sa zrejme nebude schopná brániť obvyklou intenzitou. Odvolateľ považoval za naivné sa domnievať, že obžalovaný svoju subjektívnu motiváciu spáchať trestný čin práve na osobe vyššieho veku, ktorú si spája s menej razantnou obranou, priamo pred súdom alebo pred orgánmi činnými v trestnom konaní prizná, a tak subjektívnu stránku bolo potrebné vyčítať z objektívnych okolností daného trestného činu a zohľadniť, či páchatel s danou okolnosťou vzhľadom na spôsob spáchania konkrétneho trestného činu pravdepodobne kalkuloval alebo túto si nemusel vôbec uvedomovať. Podľa okresného prokurátora, v tomto prejednávanom prípade

páchateľ spáchal daný trestný čin po zohľadnení, že ide o osobu vyššieho veku a aj to bol jeden z motivačných faktorov spáchať trestný čin, keďže bol spáchaný násilím priamo na danej osobe, u ktorej páchatel očakával zníženú schopnosť brániť sa.

V podstate na základe týchto dôvodov okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok ako nezákonný a vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2, písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1, písm. c) Tr. zákona a uloží tomuto trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, prípadne vráti vec súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie s právnym názorom, že konanie obžalovaného napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2, písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1, písm. c) Tr. zákona.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na odvolanie, podal do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie poškodený E. J.Í. v neprospech obžalovaného vo vzťahu k výroku o svojom nároku na náhradu škody a v následnom písomnom odôvodnení poukazoval na to, že po tom, čo na benzínovej pumpe v priestoroch reštaurácie obžalovanému R. S. požičal 20,- eur, ho tento o hodinu na to prepadol a okradol tak, že ho fyzicky napadol na prístupovej ceste, sotil medzi lopatky až spadol na zem a ostal v bezvedomí, pričom mu obžalovaný z ľavého vrečka košele odcudzil 255,- eur. Poškodený potvrdzoval, že dňa 02.01.2009 mu obžalovaný poslal poštou 50,- eur. Záverom svojho odvolania uviedol, že žiada, aby mu obžalovaný R. S. vrátil 225,- eur.

Krajský súd na podklade takto podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že po doplnení dokazovania okresným súdom v súlade s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8To/23/2019 zo dňa 20.06.2020, sa skutkové zistenia súdu prvého stupňa stali úplnými, vykonané dôkazy okresný súd hodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, okresný súd sa vyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie, jeho úvahy boli jasné a logické, nevyvolávajúce žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Odvolací súd doplnil dokazovanie len o oboznámenie náčrtku s vysvetlivkami a leteckého snímku okolia miesta činu, aj keď okresný súd tento dôkaz aplikoval pri tom, čo bolo podstatné, teda pri doplňujúcich výsluchoch obžalovaného, poškodeného a svedkov. Pre úplnosť potom odvolací súd zabezpečil oboznámenie hodnotenia obžalovaného z doby, po ktorú od 06.09.2018 do 09.01.2019 v rámci predmetného trestného konania bol obžalovaný stíhaný väzobne.

Z vykonaného dokazovania plyní nevhodnosť obhajoby obžalovaného, ktorý tvrdil, že po tom, čo po záverečnej presvedčil chlapcov - C. H. a T. S., aby išli od poškodeného, ktorého označil ako deda, vypýtať 10,- eur na zálohu na drevo, tak sa autom vybrali do dediny V., no keď prišli do dediny, našli poškodeného ležať na zemi pri jeho dome a keď ho on videl ležať na zemi, tak si všimol, že má 50,- eurovú bankovku v náprsnom vrecku košele, túto bankovku vytiahol a poškodeného nechal tam ďalej spať. Po prečítaní zápisnic o jeho výpovediach na hlavnom pojednávaní dňa 02.01.2019 a z prípravného konania zo dňa 07.09.2018, týkajúcich sa okolností, za ktorých autom prišli na miesto, odkiaľ išiel za poškodeným a zobral mu peniaze, obžalovaný už potvrdzoval, že pravdu vypovedal pri týchto výpovediach, a že keď zastavili a on išiel k poškodenému J., tak z auta vystúpili všetci, ale do tej uličky, kadiaľ išiel poškodený J. domov, vošiel len on, teda obžalovaný, C. H. vtedy s ostatnými stáli pri aute, pričom auto bolo zaparkované v uličke, ktorou išiel poškodený J. domov.

Zo spáchania predmetného skutku, ktorého podstatou bolo prvotné fyzické napadnutie poškodeného obžalovaným vykonané sotením do chrbta poškodeného a následné odcudzenie peňazí poškodenému, ktorý ležal v dôsledku tohto sotenía na zemi, je obžalovaný usvedčený výpoveďou poškodeného a priamo výpoveďou svedka C. H., ktorý v prípravnom konaní uviedol, že videl, že obžalovaný pravou rukou strčil do deda a deda potom spadol na zem. Práve v časti o takomto napadnutí poškodeného J. je výpoveď svedka C. H. súladná s popisom útoku, ako vypovedal poškodený, pričom ich verziu potvrdzuje aj výsledok znaleckého skúmania znalca Y. H. L., podľa ktorého síce zo súdnoznaleckého hľadiska nie je možné určiť, čo bolo príčinou pádu poškodeného, teda či k pádu došlo spontánne bez cudzieho zavinenia, alebo zavinením inej osoby, ale mechanizmus vzniku poranenia sa zhoduje s tvrdením poškodeného v zmysle pádu na zem a teda oteru tváre o tvrdú drsnú podložku.

Svedok C. H., rovnako ako aj svedkovia E. E. T. S. potvrdili, že keď s vozidlom, v ktorom bol aj obžalovaný, prišli na miesto činu, zaparkovali smerom do uličky, ktorou poškodený kráčal k svojmu domu, zostali vo vozidle, nikto, okrem obžalovaného nevystúpil, pričom obžalovaný im povedal, že ide na WC, a keď sa vrátil, povedal im, že poškodený mu dal 50,- eur. Ako bolo uvedené, z nich svedok C. H. videl útok obžalovaného na poškodeného. Odvolací súd považuje za vylúčené, že ak by tento útok svedok v skutočnosti nevidel, ako následne začal tvrdiť, nemohol by tak podrobne uhádnuť spôsob, akým obžalovaný na poškodeného zaútočil. Zmenu výpovede tohto svedka po podaní prvej, usvedčujúcej výpovede, aj odvolací súd hodnotí ako účelovú, podanú v snahe pomôcť obžalovanému, ktorý, ako uviedol svedok C. H., je jeho bratrancom. Doplnujúcim dokazovaním bolo jednak bez pochybnosti, najmä z výpovedí svedka F., ktorý alkohol nepožíval a ktorého výpoveď nie je v rozpore s výpoveďou svedka U., ustálené, že s poškodeným sa rozlúčili a videl, že poškodený k svojmu domu nešiel najbližšou uličkou ale až následnou, jednak bolo ustálené výpoveďou obžalovaného, posádky auta, na ktorom obžalovaný prišiel do blízkosti miesta činu, že auto zaparkovali pri tejto uličke, čím svedkovi C. H. nevznikli prekážky vidieť na miesto, ktoré obžalovaný a poškodený označili ako miesto ich kontaktu, miesto, kde poškodený po sotení obžalovaným spadol na zem. Toto zistenie bolo potrebné pre posúdenie hodnovernosti usvedčujúcej výpovede svedka C. H., ktorý zmenu vo svojej výpovedi vysvetľoval ničím nepodloženým tvrdením, že počas jeho výsluchu na polícii policajti udierali do stola.

Pokiaľ znalec Y. H. L. uviedol, že nemožno ustáliť, či poškodený spadol sám alebo cudzím zavinením, boli tieto pochybnosti odstránené práve tým popisom napadnutia a pádu, ktoré v súlade s výpoveďou svedka C. H., podal poškodený J..

Súd prvého stupňa teda správne dospel k záveru, že predmetný skutok sa stal. Rovnako správny bol aj postup súdu prvého stupňa, ktorý na rozdiel od skutkovej vety uvedenej v obžalobe, doplnil nepochybné zistenie, že obžalovaný pred vlastným napadnutím popíjal alkohol s poškodeným J., ktorý bol pod vplyvom alkoholu, pretože táto okolnosť bola pre rozhodnutie obžalovaného napadnúť poškodeného s úmyslom mu zobrať peniaze, rozhodujúca.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom okresného prokurátora, že by týmto motivačným faktorom pre obžalovaného bola aj skutočnosť, že poškodený mal v čase skutku 65 rokov a bol teda v zmysle § 127 ods. 3 Tr. zákona osobou vyššieho veku.

K povahe odvolacej námietky spočívajúcej v otázke dostatočnosti skutkového vyjadrenia skutočností, na základe ktorých možno potom v právnej kvalifikácii vychádzať aj z okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, treba poukázať na skutočnosť, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to vo forme judikátu pod č. R8/2017 výslovne zdôrazňuje požiadavku, že keď v zmysle § 139 ods. 2 Tr. zákona možno spáchanie činu voči osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zákona) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, spravidla pri úmyselnom trestnom čine, tak zároveň sa vyžaduje, aby páchatel' vyšší vek poškodeného spájal s jeho menším odporom alebo slabšou odvetou alebo s umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, prípadne s inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin. Spáchanie trestného činu voči chránenej osobe je potom (pri súčasnom splnení - podmienky uvedenej v § 139 ods. 2 Tr. zákona) okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pretože (ako už bolo uvedené) ide o motivačný faktor, páchatel' o tejto okolnosti musel vedieť. Z hľadiska ustanovenia § 18 písm. b) Tr. zákona je teda vylúčené použitie tohto ustanovenia pri konštatovaní len nevedomej nedbanlivosti vo vzťahu k dotknutej okolnosti (veku poškodeného), hoci generálne § 18 písm. a) aj písm. b) Tr. zákona počítajú aj s nevedomou nedbanlivosťou.

Hoci zodpovedá viacerým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konkrétnych prípadoch, že pri priamych útokoch na poškodených v takom veku na zohľadnenie okolnosti uvedenej v § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona postačovalo v skutkovej vete pri mene a priezvisku poškodeného uvedenie údaju o jeho veku (napr. uznesenie sp. zn. 4Tdo/88/2015 zo dňa 30.05.2018, uznesenie sp. zn. 5To/13/2015 zo dňa 14.01.2016, uznesenie sp. zn. 5Tdo/48/2017 zo dňa 12.10.2017, uznesenie sp. zn. 5Tdo/91/2016 zo dňa 05.01.2017), zároveň treba poukázať na skutočnosť, že aktuálne z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/30/2019 zo dňa 06.11.2019 plynie výslovná

požiadavka, aby z formulácie skutkovej vety vyplynulo, že spáchanie trestného činu lúpeže bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného.

Odvolaací súd, rovnako ako súd najvyšší, pritom zdôrazňuje potrebu zohľadniť individuálnu povahu každého prípadu, vrátane zistenia, aký motív páchatela priamo útočiť na poškodeného vyplynul z vykonaného dokazovania.

Ustáleným skutkovým zistením v prejednávanej veci bolo, že obžalovaný postupne pil alkohol s poškodeným, ktorý jemu aj svedkom C. H., E. E. T. S. tento kupoval na čerpacej stanici, a to až do záverečnej, do fázy, kedy videli na poškodenom, že je natoľko opitý, že bude treba odvieť ho do jeho domu. Obžalovaný s ostatnými troma svedkami sa ponúkli, že ho zavezú k jeho domu, čo ale svedkovia F. E. U., ako osoby, ktoré poškodeného ako obyvateľa ich obce dobre poznali, odmietli s tým, že oni ho, hoci aj pešo odprevadia. Tento skutkový stav vyplýva z výpovedí uvedených osôb. Treba dodať, že poškodený bol natoľko opitý, že ešte aj na hlavnom pojednávaní, a to opakovane, trval na tom, že nie pešo ale autom bol k svojmu bydlisku odvezený Rómami. Nebolo potvrdené, že by obžalovaný poznal poškodeného bližšie. Naopak, aj poškodený potvrdzoval, že s obžalovaným prvýkrát rozprával práve na uvedenej čerpacej stanici. Treba dodať, že prokurátor nezabezpečil do spisu v rámci prípravného konania, či po podaní svojej obžaloby žiaden závažný dôkaz, z ktorého by vyplývali také charakteristiky poškodeného, z ktorých by pre osobu, ktorá s poškodeným komunikuje, nepochybne vyplývalo, že obžalovaný vykazuje niečo, čo zjavne svedčí o skutočnosti, že má viac ako 60 rokov. Bez ohľadu na to ale nebolo preukázané ani to, že by si obžalovaný osobne alebo prostredníctvom iných osôb zisťoval ďalšie charakteristiky, či pomery poškodeného ako osoby, o ktorej na druhej strane nepochybne videl, že je opitý a teda, že bude jednoduchšie ho napadnúť, že môže predpokladať, že opitý poškodený bude klásť menší odpor, prípadne, že nebude klásť žiaden odpor, pričom zvolil taký spôsob útoku, pri ktorom poškodený nemohol útočníka vidieť a teda následne individuálne identifikovať. Spôsob útoku zjavne zodpovedal tomu, že motívom obžalovaného bolo zneužiť opitost' poškodeného aj z toho hľadiska, že mu stačilo jedno sotenie, aby poškodený stratil rovnováhu, spadol na zem, kde zostal, ako obžalovaný uviedol sám, ležiac na chrbte nehybný. Takto sa potom dostal k peniazom poškodeného a z miesta činu utiekol do pristaveného vozidla predstierajúc, že náhle od poškodeného dostal 50,- eur, hoci pôvodne im tvrdil, že ide na WC. Pokiaľ aj obžalovaný, rovnako ako aj C. H. a E. E. T. S. nazývali poškodeného výrazom „dedo“, nie je vylúčená hodnovernosť vysvetlenia podaného svedkom C. H., že poškodeného oslovovali „dedo“ preto, lebo nevedeli, ako sa volá, keďže poškodeného videl prvýkrát na benzínke.

Pokiaľ ide o okolnosť, že poškodený bol opitý v dôsledku nadmerného požívania alkoholu, ktorý požíval aj s obžalovaným, bolo preukázané, že obžalovaný vnímal oslabenie poškodeného práve v tomto a len v tomto smere. Oproti tomu absentovali dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že vek poškodeného bol v konkrétnej vecnej súvislosti so spáchaným trestným činom, ktorý by založil, podporil vôľovú zložku a rozhodnutie obžalovaného smerujúce k spáchaniu trestného činu. To aj podľa názoru odvolacieho súdu neumožnilo právne kvalifikovať predmetný skutok tak, ako okresný prokurátor v podanej obžalobe a vo svojom odvolaní žiadal. Nebolo preukázané, že by obžalovaný vedel o veku obžalovaného, ani to, že by síce nevedel ale že by bol uzrozumený s týmto vekom. Za danej dôkaznej situácie tak treba povedať, že pre rozhodnutie obžalovaného olúpiť poškodeného vôbec nebol významný vek poškodeného J., ale jeho oslabenie schopnosti sa účinne brániť práve a len v dôsledku opitosti.

Súd prvého stupňa sa teda správne vysporiadal s právnou kvalifikáciou skutku. Konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, ktoré skutočnosti a dôkazy vzal súd prvého stupňa za východiskové pri svojich úvahách o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že vychádzal zo základných zásad pre ukládanie trestov upravených v ustanovení § 34 Tr. zákona a nasl., ktorý poukazuje na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery, ako aj možnosti jeho nápravy. Odôvodnene nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 Tr. zákona ani priťažujúcej okolnosti uvedené v § 37 Tr. zákona a tak bolo namieste vychádzať z vyrovnaného pomeru týchto okolností, teda postupovať podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona tak, ako konal okresný súd. Nebolo potrebné odkazovať aj na ustanovenie § 46 Tr. zákona, ktorý bližšie určuje len všeobecný rozsah výmery trestu odňatia slobody ako jedného z druhu trestov, pretože tento trest a jeho zákonná výmera je osobitne upravená v ustanovení § 188 ods. 1 Tr. zákona. Nejde ale o chybu, len o formálnu nadbytočnosť toto ustanovenie používať pri výroku o treste.

Rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd zistil splnenie podmienok pre uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 rokov spojenú s dohľadom probačného a mediačného úradníka. Obžalovaný prišiel do konfliktu s Trestným zákonom len v jednom prípade, a to spáchaním majetkového prečinu, teda nie násilného trestného činu ani trestného činu proti slobode za okolnosti, že odsúdenie je zahladené. Skutočnosť, že ako osoba v minulosti prejavil náchylnosť na protiprávne konanie, bola dostatočne vyjadrená dĺžkou skúšobnej doby, po ktorú trvať bude dohľad probačného a mediačného úradníka. Neboli pritom predložené dôkazy o prípadnom páchaní akejkoľvek protiprávnej činnosti z jeho strany po spáchaní predmetnej trestnej činnosti. Nielen samotný skutok, ale to, že bol spáchaný obžalovaným za okolnosti, že tohto pred jeho spáchaním poškodený hostil, platil mu alkohol, je morálne jednoznačne odsúdeniahodné. Odôvodneným a zákonným bol výrok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti obžalovanému písomne sa ospravedlniť poškodenému. Takto uložený trest vystihuje potrebu morálneho odsúdenia spoločnosťou, potrebu individuálnej a generálnej prevencie.

Ako bolo už uvedené, skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú podložené dôkazmi, sú odôvodnené a ako také správne. Ani krajský súd neuveril tým častiam výpovede poškodeného, ktoré neboli potvrdené inými dôkazmi. Nebolo jednoznačne potvrdené, že by obžalovaný poškodenému v čase trestného činu odcudzil viac ako 50,- eur. Nebolo potvrdené ani to, že by s takou sumou, ako uvádza vo svojom odvolaní poškodený, ako opitý odchádzal z čerpacej stanice, kde predtým platil alkohol a takto hostil iné osoby. Okresný súd potom správne, v súlade so znením predmetnej skutkovej vety vychádzal z toho, že majetkovou škodou bola suma 50,- eur. Vyčíslenou škodou na zdraví v zmysle príslušným znalcom uznaného bodového ohodnotenia ujmy na zdraví bola suma 190,- eur. Preukázaná výška spôsobenej škody tak dosahuje sumu 240,- eur. Treba dodať, že na tom nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaný zaslal poškodenému sumu 50,- eur, pretože sa tak stalo až v priebehu trestného konania, a to v konaní pred súdom po vyhlásení vyššie uvedeného, neskôr zrušeného rozsudku. Nebolo pritom zrejmé, ktorú časť škody obžalovaný poškodenému týmto nahradil, a tak okresný súd odôvodnene a zákonne rozhodol o uplatnenom nároku poškodeného E. J..

Z uvedených dôvodov preto krajský súd odvolania okresného prokurátora a poškodeného E. J. ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.